

t. j. případu, kde pachatel, chtěje spáchat trestný čin na předmětu, skutečně svou činnost v tom směru zamíří, ale náhodou vzejde výsledek nikoliv na předmětu A, nýbrž na předmětu B, nelze souhlasit s náhletem zmateční stížnosti, shora uvedeným. Aberratio ictus tu není, ježto v tomto případě předmětem útoku nebyla osoba, nýbrž byl zásah do trestní péče, kterýmžto útokem bylo postiženo konání spravedlnosti státem. Rozsudek uznává obžalovanou vinnou, že Rudolfu U-ovi, pro zločin krádeže zatčenému, útěk z věznice lstí ulehčila a ho jako známého jí zločince před vrchností ukrývala a přechovávala, ač v důvodech se zmiňuje toliko o zamýšleném ulehčení útěku jejího syna Ottona K-a, než ze srovnání kontextu výroku rozsudečného se slovy rozsudku »obžalovaná Julie K-ová doznává tento děj a doznává, že chtěla útěk umožniti« (před tím jest řeč o U-ovi), dlužno usuzovati, že chtěla umožniti útěk také Rudolfu U-ovi a ježto tedy úmysl její směřoval též k osvobození Rudolfa U-a, nutno obžalované přičísti dokonaný čin dolosní, spáchaný tím, že zasláním pilky umožnila útěk U-ovi. Čin tento byl též na prospěch jejího syna Viléma K-a, k jehož osvobození a k osvobození Rudolfa U-a úmysl obžalované dle rozsudkových zjištění směřoval. Správně byla tudíž obžalovaná uznána vinnou dokonáním zločinem §u 217 tr. zák. Poněvadž trestní sazba poslední věty §u 215 tr. zák., již soud nalézací použil, jest stejná se sazbou §u 219 tr. zák., dle níž měl býti trest vyměřen, a podklad pro výměru trestu zůstává nezměněn (až na vyloučení použití §u 34 tr. zák.), nebylo třeba znova vyměřovati, nýbrž stačilo opravit rozsudečný nálezn tak, jak se stalo.

Čís. 1185.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.).

Ukrývání, na se převedení a zašantročení zakládá již každé samo o sobě skutkovou podstatu podílnictví na krádeži.

»Zašantročením« jest jakákoliv činnost, umožňující neb usnadňující zužitkování nebo výměnu. Lhostejno, že »zašantročení« nepřineslo pachateli zisku.

»Ukrýváním« jest jakákoliv potajmu provozovaná činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by stížila neb znemožnila oprávněnému znovunabytí předmětu.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1923, Kr I 366/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 13. února 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Hlavní výtka uplatňovaná s hlediska důvodu čís. 5 v souvislosti s důvodem čís. 9 a) §u 281 tr. ř. soustřeďuje se v námitce, že prý nalézací soud uvádí na straně jedné, že oba obleky koupil od neznámého

vojína Matěj P., na druhé straně však v odporu s tím, jakož i se zodpovídáním se obou obžalovaných bere za prokázáno, že obleky od vojína koupili oba obžalovaní. Tímto nesouhlasem je prý přivoděna zmatečnost rozsudku jednak dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. pro logický rozpor obou soudcovských výroků a pro rozpor zjištění, že kupiteli obleku byli oba obžalovaní, s obsahem výpovědi obžalovaných, jednak dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., poněvadž prý v tom případě, nekoupil-li obleků od vojína stěžovatel, nelze o něm tvrditi, že obleky ty na sebe převedl. Stížnost je bezdůvodna. Pravda sice, že dle zodpovídání se obžalovaných koupil oba obleky od neznámého vojína pouze Matěj P., jak to také rozsudek na dvou místech uvádí a že následující na to výrok soudu, že obleky ty koupil s Matějem společně Karel P., není ve shodě s výpovědí obžalovaných. Leč rozpor tento jest bez právního významu. Uvádí zákon v Šu 185 tr. zák. tři různé způsoby, kterými lze zločin podílnictví na krádeži nebo zpronevěře spáchat: ukrývání, na se převedení a zašantročení. Jde tu o tři různé alternativy, stojící k sobě v poměru souřadném, a nevyžaduje se proto k podřadění pod zákon souběhu těchto alternativ. Stěžovatel doznal a potvrdil též spoluobžalovaný Matěj P., že stěžovatel prodal v H. žlutošedý oblek neznámému člověku za 260 Kč a že, když potom chtěli oba obžalovaní prodati druhý oblek, byli zadrženi. Tímto doznáním stěžovatele jest na jeho straně plně opodstatněn jak zákonný znak »zašantročení« ukradené věci, pod nímž rozuměti dlužno nejen samo hospodářské sužtkování věci neboli její výměnu za vzájemnou hodnotu, nýbrž též jakoukoli činnost, umožňující neb usnadňující sužtkování nebo výměnu, tak i »ukrývání« ukradené věci, jímž je jakákoli, potajmu provozovaná činnost, směřující k tomu, a jsoucí s to, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla, jest to zakrývání bezpráví, spočívajícího ve vykonávání držby pachatelem, před tím, komu náleží právo k věci, nebo kdo hledí, nebo je povolán toto právo opět uvést k platnosti. Obžalovaný si oblek podržel, jakkoli dle vlastních údajů nebyl si toho jist, zda není věc ta ukradena. Prodejem jednoho obleku předsevzal obžalovaný činnost, již označiti dlužno zašantročením ve smyslu Šu 185 tr. zák., a, chtěje druhý prodati, dopustil se ukrývání ve smyslu Šu 185 tr. zák., jež pojmově rovná se zašantročení a jež činí ho zodpovědným dle tohoto místa zákonného. Jest proto s hlediska zákona nezávažno, zdali stěžovatel obleků nekoupil, poněvadž k založení trestnosti jeho dle Šu 185 tr. zák. stačí, že působil při jejich dalším zcizování. Na trestnosti jednání obžalovaného nemění ničeho, že z prodeje obleků neměl zisku, poněvadž tento, pokud jde zejména o »zašantročení«, není náležitostí skutkové povahy zločinu Šu 185 tr. zák.

Čís. 1186.

Hlavním úkolem zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., jest chrániti toho, komu přísluší výlučné právo k užívání známky.

V tom, že ve výkladní skříní vystaveny byly prázdné láhve, chráněné ochrannou známkou pro osobu třetí, nelze ještě spatřovati porušení práva k výlučnému užívání známky.